

17. 10. 1937
S.

GLEDALIŠKI LIST

Narodnega gledališča v Ljubljani

1936-37

DRAMA

Urednik: J. Vidmar

Izhaja za vsako premijero

Din 2:50

030024831

STANDARD RADIO

Glavno zastopstvo za Dravsko banovino

RADIO DOBERLET

d. z o. z.

LJUBLJANA, KONGRESNI TRG 8

Telefon 3153

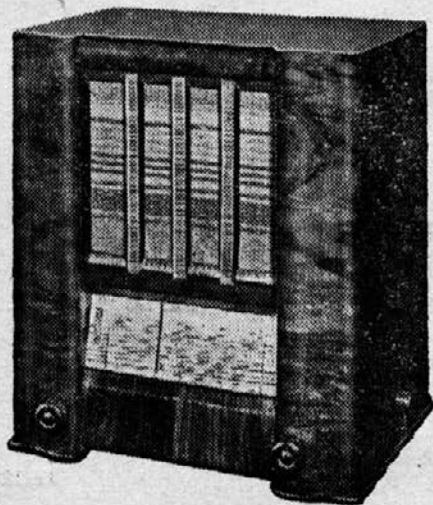
Zastopstva v vseh
večjih krajih

Dolgoročna
odplačila

Moderna
delavnica

42110

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

1936/37 ŠTEV. 1

DRAMA

UREDNIK: J. VIDMAR

I. CANKAR:

ZA NARODOV BLAGOR

PREMIERA: 24. SEPTEMBRA 1936

Noben slovenski pisatelj ni nosil v sebi tako čiste in neomadeževane podobe človeka kakor Ivan Cankar. Vse njegovo delo je izpovedovanje in izražanje te lepote bodisi v propovedovanju in v upodabljanju lepih človečnosti, bodisi v razkrinkovanju in zasmehovanju vsega človeško popačenega, nečistega, nepoštenega in neplemenitega. Razkrivanju in bičanju človeških slabosti v našem življenju je posvečen večji del njegove tvornosti, kar je v pravem sorazmerju videti ravno v njegovi satirični komediji »Za narodov blagor«.

Ta komedija je satira na naše politično življenje, kajti politika je tisti svet, v katerem ima človeška podlost največ prilike za udejstvovanje in največjo oblast. Cankar nam kaže politiko v tej komediji kot rovarjenje samoljublja in sebičnosti in pohlepnosti, kot izrabljanje naroda v osebne namene, kot kupčijo in sleparijo z ideali, z zvenečimi besedami in votlimi frazami, kot drzno in cinično vzbujanje in izkoriščanje vseh nagonov, dobrih in zlih, od narodnostnega čustva do spolnega nagona. V tem kalnem ozračju se gibljejo prvaki naroda: Grozdi, Grudni in Grudnovke. Z njimi pa je zastrupljena tudi vsa njihova okolica, ljudje, izmed katerih se vsakdo v dotiku s

politiko kakor pod Kirkino palico spremeni v moralno spako, — zlobno ali bojazljivo, kakor je pač dano njihovim naravam. V komediji jih nastopa cela vrsta od voditeljev preko omejenih idealistov do ljudi, podobnih tistim večno prežečim glodalcem, ki prvi zapuščajo potapljačo se ladjo.

Vse te spake je Cankar uvrstil v svoje delo zato, da bi na njih konkretno pokazal učinke naše strankarske politike v moralnem svetu. Kajti vse, tudi politiko je soditi po sadovih, ki jih rodi. In moralne nakaze, ki nastopajo v tej komediji je rodila naša strankarska politika, zoper katero se v tem delu obrača ves Cankarjev srd.

Karikira jo kot celoto in ne govori zoper neko stranko, marveč zoper bistvo politike v splošnem, zoper politično mentaliteto, ki je v našem življenju merodajna, zoper način in tehniko političnega gibanja in zoper njeno namišljeno predstaviteľnost za ves narod. Snov in neposredno pobudo mu je dal notranji spor v eni izmed tedanjih strank. Uporabil je glavne obrise tega dogodka in jih je popolnoma predelane nanesel na celoto našega političnega življenja. Pri tem se mu je primerilo, kar se pri takem posploševanju lahko dogodi, da je značilnosti te epizode brez ostre kritičnosti nanesel na splošnost, da mu je ušla resničnost izpred oči in da je tako nastala satira, ki v marsikateri zelo važni potezi ni več karikirana resničnost, marveč potvorenjena resničnost. Kajti če naj bi bil spor med Grozdom in Grudnom, ki nastane zaradi rivalstva obeh pri bogatem in vplivnem Gorniku, karikatura naše politične razdvojenosti, potem je treba reči, da ji manjka resnična podlaga. Površno in nepravilno bi bilo misliti, da bi tak razkol mogel nastati iz malenkostnih ali osebnih nesoglasij. Pripravljal se je marveč dolga leta in je bil ter ostane navzlic vsem nelepostim in vnanjim banalnostim in nesrečam, ki jih je povzročil, življenska nujnost razvitega naroda, potreba, ki izvira iz globokih instinktov za ustvarjanje smotrnih skupin v celoti človeštva. Če je tedaj pojmovati »Za narodov blagor« kot satiro te razdvojenosti in njenih vzrokov, potem je neresnična tam, kjer bi ne smela biti, in se obrača zoper tisto kal naše politike, ki je morda v vsem

notranjem političnem življenju tega naroda edino nedotakljivo. V tem jedru je naša komedija satira brez originala, je gola duhovitost in kombinacija brez bodeče osti.

In vendar je gotovo, da je Cankarjev posmeh v marsičem le točen in resničen. To je povsod tam, kjer ugovarja zoper politične manire, zoper politično tehniko, zoper atmosfero, ki jo je politika pri nas ustvarjala, skratka, kjer ugovarja zoper njene najbolj konkretne izraze. V teh je bilo in je pri nas in povsod

neznansko umazanosti, plitkosti, grobosti in vsakršne gnusobe, ki so jo vnašali vanje ljudje. Stržen politične ločenosti pa je čist in je idejnega porekla. Tega Cankar v svoji satiri ni upošteval. Zato je neresničen tudi glede razmerja, ki obstoji med politično idejo in političnim voditeljem. Kajti navzlic vsem možnim zlorabam je koncem koncev le voditelj odvisen od ideje in ne obratno. Prav pa je imel v bičanju voditeljskega absolutizma in v karikiranju tistih omejenčkov, ki se v politiki izgubljujejo in ki jih ta slabotnim duhovom tako nevarna moč sama izpreminja v karikature. Tako je delo kljub Cankarjevi posebni nadarjenosti za ta način in kljub njegovi duhovitosti kot satira v velikem vsaj na videz netočno, vendar v podrobnostih učinkovito. To je vzrok, da ga danes še uživamo kot duhovitost in posmeh nečemu, kar je le na pol resnično in kar nas osebno dirne brez bolečine.

Tako je bilo naše pojmovanje in naš občutek o tej satiri s stališča družbe, v kateri smo rasli in živeli, toda delo je treba pogledati še drugače. V zadnjem dejanju pravi Grozd Gorniku, da se ne boji ničesar razen tega, kar je novo in iz Ščukinih oči, pravi, da ga je v usodnem trenutku pogledalo nekaj novega. Zaključek zadnjega dejanja, v katerem nastopi »narod« kot ulična množica nam vzbudi slutnjo, kaj je razumeti, kaj je videti v tem »novem«. Danes, v času ogromnih socialnih bojev, v času, ko se nov družbeni razred bori za moč in premoč na svetu, nam je »novo«, ki ga zasluži in se ga zboji Grozd. razumljivejše. Kakšna je Cankarjeva satira s stališča tega novega elementa? Ali je verna in pravilna ali ne? Zelo lahko je mogoče, da ta sloj že danes občuti naše dosedanje politično snovanje kot vrsto zdrah v ozkem meščanskem krogu in da bo na vse naše strankarsko življenje preteklosti tudi v bodoče gledal tako, kakor gleda Cankar v tej svoji satiri. Ali ni tedaj njegovo delo vendarle verno in tudi kot satira osnovano na globlji resnici? ...

Na vsak način pa je, kakor že rečeno Cankarjeva satira točna in velika v podrobnostih in v prikazovanju učinkov, ki jih ima politično življenje na posameznike. Da bi bila podoba teh učinkov čim sugestivnejša, se ni omejil samo na risanje negativnih

strani, marveč je v beganje svojih mračnih spak postavil luč, drobno lučko sicer, toda vendar tako, da s svojim čistim ognjem predstavlja močan kontrast vsemu temnemu in nudi bralec ali gledalcu moralno merilo za dogodke in osebnosti. Ta luč je v komediji Gornik, mož preproste, čisto neznatne, popustljive in neokretne, toda tople človečnosti. Kako svetel in čist in nadvse pomemben se nam zazdi in trumi političnih nakaz. Kako draga in ljuba nam je njegova prikazen in kako strastno se bojimo za njegovo mehko nepokvarjenost, da je ne bi omadeževala sebična in na vse pripravljena strast političnih špekulantov.

Njegovo nasprotje predstavlja politično središče, ki ga prav za prav tvorita Grozd in Grudnovka. Če je prvi groba politična moč, je Grudnovka tip makiavelističnega in vrhu vsega še ženskega voditelja. Kljub moči, ki jo Grudnovka kaže v svojem političnem rovarjenju in zaradi katere bi jo mogel človek skoraj spoštovati, je v bistvu popolnoma negativen tip, kakor je kot ženska v našem, slovenskem življenju nekako importirana ali vsaj samo izumljena. Med obema tečajema, med nepolitičnim, ki ga predstavlja Gornik in političnim omahuje četrta važna osebnost te komedije, to je Ščuka. To je človek, ki je ves pogreznjen v politiko in ki samo še v nji najde možnost za izživetje svoje moralne osebnosti, za vstajenje čiste človečnosti, ki živi v njem. Ves njegov greh je nastal v politiki in tam mora priti tudi do očiščenja. Morda je celo tako, da se mu je mogla prava pot razodeti šele v nečednosti političnega življenja in v trpljenju njegove tolikrat zatajene in grdo prodane osebnosti. Ta človek z vdanim obupom čaka zadnje brce, »človekoljubne klofute«. In šele, ko ga zadene to zadnje ponižanje, se odloči in začne novo, uporno, svobodno in pošteno življenje v boju zoper stare politične načine in zoper »narodov blagor«. V svojem uporu združi Gornikov svet, svet moralne čistosti in politični svet, ter odpre razgled v novo politično življenje, čigar nosilec pa je tudi novi razred. Ščuka je Cankarjev simbol za vso našo politiko.

J. Vidmar.

Ciril Debevec:

O bistvu in pomenu Narodnega gledališča

(Iz predavanja za Nacionalno uro v Radio-studiju, Ljubljana.)

Če hočemo, da nam postane jasno pravo in nepotvorjeno bistvo tiste funkcije človeškega duha ki jo danes po vsem svetu imenujemo gledališče, se moramo zavedati, da je začela gledališka umetnost nastajati in se zavestno oblikovati iz religiozних obredov.

Pri Grkih so posamezniki ali skupine duševno in zlasti ritmično posebno obdarjenih ljudi s spremljevanjem gledalcev v najrazličnejših okoliščinah izvajali telesne gibe in obrazne (mimične) spremembe, ki so izražale po njihovem pojmovanju in čustvovanju na eni strani poklanjanje, čaščenje, oboževanje ali radostno proslavljanje dobredelnih bogov, na drugi strani pa resno zaklinjanje ali izganjanje temnih duhov. Ti obredi so se vršili vselej s spremljevanjem godbe, četudi najprimitivnejše. Glasba je povzročila ritmično gibanje teles ki se je pozneje razvilo v to, kar danes imenujemo ples. To ritmično gibanje telesa je povzročilo v glumcu neko spremembo, ki je v svojih najvišjih merah zavzela oblike pravcate ekstaze do telesne onemoglosti in izčrpanosti. Intenzivno zamišljanje v drugo duševnost in z njo zvezano ritmično gibanje telesa je zaneslo izvajalca v neko neznano, magično, začarano stanje, ki mu je zrahljalo, pretreslo in osvobodilo vse bistvo notranjih in vnanjih spon ter oklepov, ter ga z neznanimi močmi zlilo in povezalo z nadnaravnimi silami, ki bivajo izven normalnega človeškega čustvovanja v narodi in nedoumljivi neskončnosti. Ta čustveni in miselni pretres, ta duševni opoj, ta notranja in zunanja sprememba celotnega človeka, ta celotni premik iz navadnega v nenavadnost, ta umik iz določene in odvisne urejenosti v nedoločeno in neodvisno neurejenost, ta osvoboditev vseh duševnih in telesnih okov in vezi, ta duševna prežetost in čut-

na opojenost celotnega človeka pa predstavlja že pravo, najpristnejše in najosnovnejše bistvo vsakega gledališkega javljanja in ustvarjanja.

To prvinsko bistvo se v vseh poznejših stoletjih prav do današnjega dne ni prav v ničemer izpremenilo. Nobene, še tako važne spremembe človeškega življenja ga niso mogle spreobrniti. Pokvariti ga niso mogle ne politične preureditve, ne religiozni tokovi, ne moralni predpisi in ne socialni prevrati. Ostalo je kakršno je od vekomaj bilo in kakršno mu je namenjeno po najgloblji usodi — biti namreč: suvereno, uporno, neposlušno, opojno, osvobodilno, pretresujoče, dvigujoče in očiščujoče. V vsakem času, v vsakem kraju in v vseh razmerah. V tej osvobajajoči, odrešujoči in zato vedno znova osvežujoči in pomlajevalni moči tiči bistvo vsakega in tudi narodnega gledališča. Narodno gledališče namreč ni nič drugega kakor svetišče, ki si ga je postavil narod za večno, neprestano trajajoče in mogočno učinkujoče pretresanje okorele normalnosti, za neprestano dviganje iz brezpomembne vsakdanjosti, za nepremagljivo zburjanje iz lene zaspomosti, za neustrašno, odrešujoče osvobajanje iz gnile in okužujoče filistrske praznosti in zadovoljnosti.

Bistvo Narodnega gledališča je potemtakem, da drži tisti narod, kateremu pripada, v stalni napetosti in neprestani budnosti, da mu stalno dovaja novih življenskih tokov, da ga stalno vedri in krepí, da ga neumorno dramí in spreobrača in ga na ta način dela živega in dovzetnega za sprejemanje snovi, ki so po spoznanju in preudarku velikih človeških duhov potrebne za razvoj in rast celotne človeške kulture.

Tega bistva se mora vsako Narodno gledališče zavedati in po razodevanju in uveljavljanju tega bistva se mora vrednost in umetniška pomembnost vsakega gledališča tudi presojeti. V tem razmerju med narodom in njegovim gledališčem je obsežen že tudi pomen narodnega gledališča.

Razen tega, v bistvu obsežnega pomena ima narodno gledališče še posebno vrednost v tem, da predstavlja v živem ustvarjanju najzanesljivejšo in najvernejšo duhovno, politično, religiozno, etično, estetično in socialno podobo naroda, kateremu pripada in časa, v katerem živi, z vsemi njegovimi trajnimi dragocenostmi in z vsemi dnevnimi brezpomembnostmi. Narodno gledališče, kakršno je v resnici, ne kakršno je na videz, je vselej bilo, je in bo ostalo najzvestejše ogledalo narodovega mišljenja, čustvovanja, sposobnosti in zlasti njegove moči. Bister spoznavalec bo po temeljitem proučenju preteklega ali sedanjega dela nekega narodnega gledališča podal skoraj na las zanesljivo diagnozo celokupnega naroda na političnem, socialnem ali etičnem področju.

Pomen pravega gledališča je že Shakespeare označil najnatančneje z besedami, s katerimi je označil pomen gledališke umetnosti splch, namreč: ... »da kaže čednosti njene poteze, pregrehi njeno podobo in svojemu času in družbi njeno obliko in odtisk«. Noben znanstven zavod, nobena cerkvena ustanova, noben parlament in nobena revija ali likovno-umetnostna galerija ni v tem smislu tako pomembna kakor ravno gledališče. Gledališče je živo zrcalo, živo nadzorstvo in živ opomin, živa pohvala in živa graja vsega narodovega dejanja in nedejanja. V tej podzavedni in večinoma nehoteni lastnosti tiči glavna, neminljiva, brezprimerna in zato edinstvena vrednost vsakega narodnega gledališča.

S tem v nujni, neposredni zvezi pa se nam načenja že tudi tretje vprašanje, o katerem nam je govoriti, namreč o nalogah narodnega gledališča. Odgovor je prav za prav zelo preprost: Gledališče izpolnjuje svoje naloge tem bolje, čim bliže je njegovo udejstvovanje opisanemu bistvu in čim bliže je njegovo učinkovanje opisanemu pomenu. Stvarno razumljivejši pa nam bo ta odgovor, če si ogledamo natančneje sredstva, s katerimi gledališče prav za prav učinkuje. Odgovor na vprašanje, kakšna morajo biti sredstva, s katerimi se gledališče izraža, je obenem tudi pojasnilo, kakšne so naloge gledališča, ki sme upravičeno nositi ime: **narodno**. (Dalje prihodnjič.)

Stanislavski: „Moje življenje v umetnosti“

Objavili bomo v prevodu nekaj zanimivih poglavij iz avtobiografije velikega vodje »Moskovskega hudožestvenega teatra«. Naslednje, ki govori o početkih tega gledališča, izpričuje vso resnobo, s katero sta se ustanovitelja lotila svojega podjetja, in opozarja na duha, ki naj bi bil odločilen v vsakem pravem gledališču.

»Naj kedaj Vladimir Ivanovič sam pove, kaj in kje in kako ga je privedlo do tega, da se je odločil za delovanje v moskovskem Umetniškem gledališču. Jaz na tem mestu samo opozarjam, da je bil tedaj znamenit dramaturg, v katerem so nekateri videli naslednika Ostrovskega. Če sodim po njegovih instrukcijah pri skušnjah, je bil rojen igravec, ki se le slučajno ni posvetil temu poklicu. Poleg svojega literarnega delovanja je bil Vladimir Ivanovič dolga leta vodja na šoli Moskovske filharmonične družbe. Nemalo mladih ruskih igralcev je šlo skozi njegove roke na državne, privatne in provincialne odre. Skupina absolventov v letu 1898. je prekašala rezultate vseh prejšnjih let. Šolo je dokončavala cela množica igralcev, ki so bili kakor nalašč izbrani za najrazličnejše stroke. Niso bili sicer vsi enako nadarjeni, pač pa so vsi zrasli pod istim planetom in so v duši hranili iste nauke in ideale, ki jih je vanje položil njihov učitelj...

V svojih sanjah o gledališču, osnovanem na novih načelih, in v svojem izbiranju ljudi, ki bi bili za to gledališče potrebni, sva se že davno iskala. Vladimirju Ivanoviču je bilo lažje poiskati mene, ker sem kot igravec, režiser in vodja diletantskega krožka stalno kazal svoje delo na javnih prireditvah. Njegovi šolski večeri pa so bili redki, večinoma celo zaključeni in nikakor ne vsakomur dostopni.

Zato je on prvi našel mene, me uganil in me povabil. V juniju 1897. leta sem prejel od njega pismo, ki me je vabilo na razgovor v neko moskovsko restavracijo. Tam mi je pojasnil smoter najinega sestanka. Smoter je bil: ustanoviti novo gledališče, v katero bi mo-

ral stopiti jaz s svojo diletantsko družino in on s svojo skupino učencev, ki bi prihodnje leto absolvirali šolo. K temu jedru je bilo treba privabiti njegova prejšnja učenca I. M. Moskvina in M. L. Roksanova ter izbrati iz drugih prestolniških in provincialnih gledališč primerne igralce. Poglavitna stvar pa je bila, razjasniti, koliko se umetniška načela obeh vodij bodočega gledališča ujema, koliko sva sposobna popuščati drug drugemu in katere so skupne točke najinega načrta.

Mirovna konferenca narodov ne tehta svojih važnih državnih vprašanj tako točno, kakor sva midva tedaj obravnavala osnove bodočega gledališča, vprašanja čiste umetnosti, najine umetniške ideale, scensko etiko, tehniko, organizatorne načrte, zametke bodočega repertoarja in najine bodoče odnošaje.

„Tukaj je igralec A,“ sva izpraševala drug drugega. — „Ali ga smatrate za talentiranega?“

„Zelo.“

„Ali ga vzamete v svojo družino?“

„Ne.“

„Zakaj ne?“

„Prilagodil se je katerieri, svoj talent — zahtevam publike; svoj značaj podjetnikovi muham in vsega samega sebe — cenenemu teatru. Kdor je zastrupljen s takim strupom, se ne more izlečiti.“

„Kaj pa pravite o igralki B?“

„Dobra igralka, toda ne za nas.“

„Zakaj ne?“

„Ker ne ljubi umetnosti, marveč le samo sebe v nji.“

„In igralec C?“

„Glede tega vam svetujem, da si ga oglejte.“

„Zakaj?“

„Ta ima ideale, za katere se bori; ne prilagodeva se razmeram. To je človek ideje.“

„Jaz sem enakega mnenja in zato ga z vašim dovoljenjem vpisem v seznam kandidatov.“

Potem sva jela govoriti o literaturi in takoj sem začutil, da tu Vladimiru Ivanoviču nisem kos, zato sem se rad pokoril njegovi avtoriteti ter zapisal v protokol najine konference, da priznavam svojemu bodočemu gledališkemu tovarišu V. I. Nemiroviču Dančenku popolno pravico veta v vseh vprašanih literarnega značaja.

V igralskih, režiserskih in scenskih stvareh pa nisem bil tako popustljiv... Tiste čase, o katerih govorim, sem bil že dovolj izkušen v režiserskih poslih, zato mi je moral Vladimir Ivanovič priznati pravico na režiserski in umetniško-scenski veto. V protokolu je stalo:

„Literarni veto je pravica Nemiroviča Dančenka, umetniški veto je pravica Stanislavskega.“

V teku naslednjih let sva se zelo trdno držala te točke najinega dogovora. Kakor hitro je kdo izmed naju izrekel magično besedo — veto, je bil spor sredi stavka končan in nihče ni imel več pravice obnavljati ga, vsa odgovornost pa je padla na tistega, ki je izrekel svojo prepoved. Te svoje ultimativne pravice pa sva se kajpada zelo previdno posluževala in sva se zatekala k nji samo v skrajnih primerih, ko sva bila popolnoma preverjena, da imava prav...

Govorila sva tudi o umetniški etiki in sva svoje ugotovitve v posameznih stavkih in aforizmih zapisala v protokol. Na primer:

„Majhnih vlog ni, so majhni igralci.“ Ali: „Danes Hamlet, jutri statist, toda tudi kot statist mora ostati umetnik...“ „Poet, igralec, slikar, krojač, delavec, vsi služijo enemu smotru, ki ga je pesnik položil v osnovo igre.“ „Vsaka kršitev umetniškega življenja v gledališču je zločin.“ „Zamujanje, lenoba, muhavost, histerija, slab značaj, neznanje vlog, potreba po ponavljanju enih in istih stvari — so stvari enako škodljivi in treba jih je iztrebiti...“

Najina prva zgodovinska seja z V. I. Nemirovičem Dančenkom, ki je bila odločilnega pomena za naše bodoče gledališče, se je pričela ob 2. popoldne in se je končala naslednji dan ob 8. zjutraj. Trajala je torej brez premora 18 ur. Zato pa sva se dogovorila glede

vseh temeljnih vprašanj in sva prišla do zaključka, da moreva delati skupaj. Do otvoritve gledališča, se pravi do jeseni 1898. leta je ostalo še veliko časa: leto in štiri mesece. Vendar sva se takoj lotila dela. Bilo je sklenjeno, da se v teku prihodnjega leta Vladimir Ivanovič seznanj z igralci mojega krožka, 'Društva za umetnost in literaturo', jaz pa z njegovimi učenci, ki so bili določeni za bodočo družino. In res ni niti ena šolska predstava v Filharmonični družbi potekla brez moje prisotnosti, ravno tako niti ena moja uprizoritev ni minila brez pregleda in kritike Vladimirja Ivanoviča. Kritizirala sva ter brez strahu govorila in poslušala resnico; na ta način sva spoznavala drug drugega, igralce in vse ostalo.«

Prihodnji dramski spored

Prihodnja premiera v drami: Shakespeare: Kralj Lear. (Režira C. Debevec). Pripravljena so še naslednja dela: Begović: Tudi Lela bo nosila klobuk (režira B. Kreft); E. Labiche: Florentinski slamnik (režira B. Stupica); Langer: Konjeniška patrōla. (režira B. Kreft).

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Josip Vidmar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

Foto atelje-studio

J. POGAČNIK

LJUBLJANA

Aleksandrova cesta 3

se priporoča

**ALFONZ
BREZNIK**

==
LJUBLJANA
ALEKSANDROVA 7
==

Vsa glasbila in strune

CINKOVO BELILO „BRILJANT“

zlati, srebrni, beli, zeleni in sivi pečat

LITOPON „TITANIK“

originalno 30% blago, odporno proti svetlobi

SVINČENI MINIJ „RUBIN“

garantirano 30% svinčenega superoksida

KOVINE IN KOVINSKI POLIZDELKI VSEH VRST!

Metaino akcionarsko društvo, Ljubljana

Telefon 2727

Za narovo blagor

Spisal: Ivan Cankar.

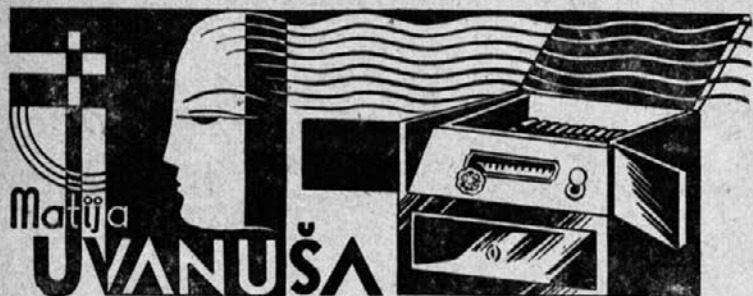
Komedija dejanjih.

Režiser in inscenator: ing. arh. B. Stupica.

Aleksej pl. Gornik	Gregorin	Mrmoljevka	Polonca Juvanova
Dr. Anton Grozd, drž. poslanec občinski svetnik i. t. d.	Cesar	Julijan Ščuka, žurnalist	Ciril Debevec
Katarina, njegova žena	Gabrijelčičev	Siratka, literat	Jerman
Matilda, njegova nečakinja	Vida Juvan	Fran Kadivec, jurist, sorodnik Grozdov	Sancin
Dr. Pavel Gruden, drž. poslanec in občinski svetnik	Skrbinšek	Profesor Kremžar	Lipah
Helena, njegova žena	Severjeva	Stebelce, poet	Drenovec
Jožef Mrmolja } občinska svetnika {	Daneš	Slabo oblečen človek	***
Klander } Potokar	Potokar	Hišna pri Grudnovih	J. Boltarjeva
		Občinski svetnik	Bratina

Mobiljar za 3. dejanje je posodila tvrdka »Tizian«, Sv. P. 5. — Toalete ge. Vide Juvanove in ge. Severjeve izdelal modni atelje Bleiweisova cesta.

NAJVLJUDNEJE SE PRIPOROČA

Frizer za dame in gospode v pasaži palače VIKTORIJA
LJUBLJANA, ALEKSANDROVA CESTA ŠTEV. 4

Zobna ordinacija

Dentist teh.

Leopold Smerkoli

laboratorij za moderno tehniko in keramiko
ordinira za zdravljenje zob od 8-12 ure dop.
in od 2-6 ure pop.

Ljubljana VII. Celovška cesta 32 // Telefon 34-48